

Setembre cultural | | Actualitzat el 22/10/2019 a les 18:39

Ada, no et vaig aplaudir

Ressenya de Roser Iborra de '360 grams', l'obra que l'actriu de Prats de Lluçanès Ada Vilaró va representar a la Sala Beckett de Barcelona a partir d'una experiència personal molt íntima

Ada Vilaró a '360 grams' | Eva Freixa

No et vaig aplaudir, Ada. Em vaig quedar dreta i feta un nyap mentre la pluja d'aplaudiments t'envoltava com una carícia, plorant per fora i rient per dins: un daltabaix.

No et vaig aplaudir perquè amb una sola mà no es pot fer. Potser és l'única cosa que no puc fer.

Et vaig poder abraçar, però. Em vaig endur una de les taronges que rodolaven per l'escenari i ara, a casa, la miro i no goso menjar-me-la, per por d'esvanir massa aviat el record.

Però el que va passar el dia 20 d'octubre a la sala Beckett de Barcelona és inoblidable.

360 grams és el que pesava el teu pit dret. Si fa o no fa com una taronja, ens vas dir. I et miràvem, i et sentíem, i et patíem i t'enteniem i et gaudíem molt, però amb tots els fils dels sentiments fets un nus a l'estómac: un garbuix.

Ara, a casa, miro de descabdellar-los a poc a poc.

Estem molt acostumats a veure actors i actrius de cos perfecte, de somriures molt blancs, de llavis molt vermells, de cossos com un heroi grec o una Venus... massa sovint al servei de les idees políticament correctes, de la distracció i de la fugida.

Però la bellesa eres tu, Ada.

Ben nua i ben fràgil, vas despullar les cicatrius del cos i els esvorancs de l'ànima. Que aviat és dit...

Vas estellar la por, literalment. Vas fer surar una alegria molt pregona, la vas desenterrar dels nostres pous de l'oblit: la sorpresa efímera de ser vives, de ser vius.

Què ens passa? Preguntaves. On anem, tan adelerats, tan enfeinades?

No sé on anem. Però mentre a fora del teatre es tallaven carreteres i es feien concentracions, a dintre jo et vaig agrair que no ajornessis un acte de rebel·lia tan potent com el teu: una introspecció necessària que ens omple les motxilles de la lluita que ha d'encendre totes les lluites inajornables: per una feina digna, per una casa acollidora, per uns mars sense morts, per uns hospitals que, quan cal, et curin el cos i la desesperança. Amb uns metges que aixequin els ulls de l'ordinador i busquin els teus, i t'estimin, i et parlin.

Em vaig sentir una mica obscena amb el vestit posat, i la bufanda, i el mòbil en un silenci precari. Potser ni calia aplaudir. Potser la resposta més coherent hauria estat despullar-nos i abandonar el refugi de les cadires, venir a abraçar-te i a abraçar-nos.

La bellesa ets tu, Ada: no en tinguis cap dubte. Blanca com un lliri d'aigua, esvelta com un berrat pescaire aturat al mig del riu, a punt d'emprendre el vol.

Gràcies!

Ada Vilaró, amb una taronja de 360 grams en l'espai que havia ocupat el seu pit dret Foto: Eva Freixa